

Olv.: Lev 13,1-2.44-46 – 1Kor 10,31-11,1 – Mk 1,40-45
Jézus meggyógyít egy leprást

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek! ***A betegek világnapja van.*** Ebben a szentmisében a betegekért imádkozunk. Azt kérjük a Jóistentől, hogy a versenyfutásban győzzenek! A betegségben a lélek és a test viaskodik egymással és jó esetben győz a lélek! Ez nem azt jelenti, hogy az ember szükségképpen meggyógyul, de mindenképpen a lelkierő kézben tartja az embert!

***Kérjük a betegek számára azt a kegyelmi ajándékot,
hogy a lelkierőt elnyerhessék!***

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket, bánjuk meg bűneinket, akkor is a lélek és a test párharcról van szó. Amikor az ember egyébként úgy gondolja, hogy nem beteg, de a bűn ellen akkor is – talán mondhatom így – ***a lélek harcol az uralmáért!*** Nézzünk önmagunkba!

Szentbeszéd

Betegek világnapja van.

Kedves Testvérek! Amikor a betegség fájdalmas valóságával szembenézünk, akkor nagyon fontos a gondolatainkat rendezni ebben az embert nagyon súlyosan érintő kérdésben. Valaki vagy beteg, vagy beteg lesz. Nincs ember, akit a betegség elkerülne. Összetett ez a kérdés, a mai szentolvasmány, a szentlecke és az evangélium is sokkal tágabb körben mozog, mint amit mi a betegséggel kapcsolatosan meghatározónak gondolunk.

***A szentolvasmányban hallottunk testi betegségről, a lepráról,
a szentleckében szociális kérdéssel szembesültünk,
az evangéliumban mindkettővel!***

Jézus egy leprás beteggel találkozott, akinek nem csupán a betegségét gyógyította meg, hanem a lelkét is! Hallottuk, Jézus megérintette ezt az embert és visszavitte az emberi közösségbe! Néhány rövid gondolatot helyezünk el egymás mellé, hogy a kérdés világos legyen számunkra.

Ajánlom mindenkinek Thomas Mann „A varázshegy” - című művét

Thomas Mann ebben az írásban hamis hírt próbál eloszlatni, azt a hamis hírt, hogy a betegség automatikusan átszellemíti a testet. Thomas Mann azt mondja: ***álhír!*** Nem erről van szó, hanem a betegség minden figyelmet, minden energiát mozgósít bennünk, emberekben, hogy a betegségre figyeljünk! Hol van itt szó az átszellemítésről? Ahogy a szentmise bevezetőjében említettem, párharcról, a lélek és a test harcáról van szó.

***Ha sikerül a léleknek fölülkerekedni,
helyesen gondolkodni önmagáról, beteg állapotáról, beteg helyzetéről,
akkor ez a lélek győzelme!***

Ha nagyon mélyen belegondolunk ebbe a kérdésbe, akkor **a beteg test kétszeresen beteg!** A gondolkodók azt mondják, hogy a test a gyengesége miatt mindig problémát jelent! A lélek diktál, a test jó esetben engedelmeskedik!

*Milyen sokszor tapasztaljuk,
hogy a testünk nem képes a lélek utasításait magáévá tenni, gyenge hozzá!
Mindegy milyen értelemben használjuk azt, hogy gyenge!*

*Amikor a betegségről gondolkodunk,
akkor ez valójában nem átszellemíti a testet,
hanem új terhet rak a testre!
A betegség még gyengébbé teszi a testet!*

*Nehéz erről beszélni,
mert amikor ilyen kijelentéseket teszünk,
akkor elválasztjuk a lelket és a testet egymástól
és ez valójában lehetetlen!*

A betegség kiszolgáltatottságot jelent

Az ember kényszerpályára kerül. A betegség mindent megváltoztat, a gondolatainkat, magatartásunkat, helyzetünket. Legkiszolgáltatottabb ember ezért éppen a beteg ember, ha valahol, akkor a kórházakban minden orvos, minden ápoló tudja ezt, tudnia kell! Az ember autonóm személyiség, a betegségben halmozottan terhelt! Amikor találkozik azokkal, akik őt gyógyítják, akkor megtapasztalja, hogy mennyire kiszolgáltatott. A gyógyító személyzet felelősségét ez növeli. A gyógyító személy és a beteg kapcsolata az isteni szférába tartozik. Azok a szerzetesközösségek, amelyek az ember gyógyítását teszik életük középpontjába, - ami meghatározza küldetésüket - azok Istenre hivatkoznak.

A betegség szisztematikusan leépít

A betegség kivon bennünket arról a pályáról, ahol úgy gondoljuk, hogy otthon vagyunk. Az ember célja, hogy egészséges legyen, teljes életet éljen. A betegség szembesíti az embert azzal, hogy mennyire kiszolgáltatottja az életről és önmagáról alkotott fogalmának. Építeni akarjuk az életünket, ez szembesít azzal, hogy mennyi a korlátunk, mennyi a gyengeségünk. Milyen esetleges sok tervünk megvalósítása. Az ember el akar érni valamit, küldetésszerűen akar valamit tenni, fölismeri azt, hogy dolga van ebben a világban. A betegség leparancsol arról a pályáról, ahol a mindennapjainkat éljük, ahol úgy gondoljuk, hogy értelmes tennivalónk van. A betegség kiszakít az otthonunkból, az emberi kapcsolatainkból.

Az egész emberi életünk mindezek fényében

Mi emberek, amikor ebbe a világba megérkezünk, szüleink tudják, hogy ez a kicsi gyerek idegen világba pottyant, ahol körül kell venni, mert különben életképtelen. Aztán az ember ebben a világban fölépíti önmagát, megkeresi a helyét, jó esetben megtalálja azt egyéni életében, az emberi kapcsolataiban, a társadalomban is. Fölismeri a küldetését jó esetben, fölismeri, hogy csak egymással közösségben tudunk élni és ezért a közösségért az embernek mindent meg kell tenni.

Eljönnek a pillanatok, amikor az embernek ki kell mondani az igazságot, hogy az én egyéni érdekeim háttérbe kell kerüljenek a közzel, a közösséggel, a közösség javával kapcsolatosan. A betegség mindezt bizonyos értelemben megkérdőjelezi. Reménykedünk, hogy innen kikerülünk és vissza tudunk jutni oda, amely az otthonunk, amely az életünk.

Egy lehetőségünk van

Lelki, szellemi lehetőség a betegségünk idején az, hogy a beteg ember eljuthat oda, hogy fölismeri ebben az állapotában mi az értékek sora, mi a rangja! Talán Jézus felé is tud tájékozódni! A magát hívőnek tartó embernek is szüksége van erre, mert a próbatétel közepette derül ki az értékrendje, a hite, az istenkapcsolata, a vallásos elkötelezettsége is.

**A beteg ember lelkileg eljuthat odáig,
hogy ez az állapota Krisztus állapotához mérhető,
aki szenvedésével váltott meg bennünket!**

**Krisztus a szenvedés értelmének
megváltóerőt ajándékozott!
A szenvedés értelme a megváltás sikere!**

A mai vasárnapon érdemes ezekkel a kérdésekkel komolyan foglalkoznunk! Most itt nem szólok az orvosok, ápolók felelősségéről, annyit tettem, hogy főorvosasszony olvasta fel a szentolvasmányt és szociális kérdésekben elkötelezett ember olvasta fel a szentleckét. Holnap, a betegek világnapján ***szeretnék beszélni a kórházban dolgozókhöz.*** Szeretném a felelősségüket mélyíteni és tudatosítani az elhivatottságuk fontosságát, nagyságát.

A Betegápoló Irgalmas Rend karizmája a hospitalitas, ami azt jelenti, hogy a beteg embert ebben a kórházban úgy várják, mint kedves vendéget. Kinek van kedve vendégségbe jönni a kórházba. A kórház dolgozóinak az a hivatása, hogy olyan lehetőséget igyekezzenek biztosítani a betegek számára, hogy a kiszolgáltatottságuk elviselhetőbb legyen. Ha jön a hideg idő, akkor vannak, akik megjelennek itt a kórházban, ahol átvészelik a telet. Ők azok, akik ennek a nagy problémának a szociális oldalát vállalják.

A mai evangéliumban Jézus találkozik egy leprással

Abban az időben a leprásokat elkülönítették, a társadalomból ki kellett menniük, hogy ne fertőzzék a többieket. Jelezni is kellett az ilyen betegnek, ha valaki arra vetődött, hogy ne is közelítsen hozzá. Ha valaki meggyógyult bármilyen betegségéből, – abban az időben a leprából nem igen lehetett meggyógyulni – akkor el kellett mennie a paphoz, bejelenteni, hogy alkalmas újra arra, hogy a közösségben helye legyen. Hálaképpen bemutatják Istennek az áldozatot, a beteg köszönetet mondott Istennek az életért, a helyreállított egészségéért!

Jézus formabontó és formatartó

Itt van egy rendkívüli jézusi tett! Ezzel a történettel kapcsolatosan a szentírás-magyarázók azt mondják, hogy Jézus formabontó és formatartó. Jézus formabontó, nem kerüli el ezt a beteget, hanem odahívja és meg is érinti. Ez hihetetlen cselekedet! Jézus formatartó, azt mondja a betegnek: menj és mutasd meg magad a papnak és mutasd be gyógyulásodért az áldozatot. Itt többről van szó, mint gyógyításról! Itt arról van szó, hogy ez az ember nemcsak a betegségéből gyógyult meg, hanem ennek során visszajöhetett a társadalomba, a közösségbe, a helyére, ahol otthon van, a családjához, a munkájához, emberi kapcsolataiba.

***A kettő együtt! Kettős kérdés!
Nemcsak a testi betegségről van szó,
hanem a meggyógyult visszamehetett a társadalomba!***

Jézus az ember orvosa, aki testi bajunkat is gyógyítani akarja, de alapvetően az ember eredeti emberi kapcsolatait állítja helyre, hogy újra helyén legyen az ember, ahonnan a betegség

kivonta. Újra tudja tenni a dolgát emberi kapcsolataiban és a munkájában! Újra értelme legyen az életének! Sajátos kérdés ez! Azt kívánom mindenkinek, hogy ilyen szemlélettel nézzük önmagukat, amikor bajban vagyunk, amikor betegek vagyunk!

***Amíg egészségesek vagyunk, addig legyünk a helyünkön
az emberi kapcsolatainkban, a munkánkban,
a közösségben, a társadalomban
és akkor nem hiába születtünk!***

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Szerdán hamvazószerda lesz, ez a nagyböjti idő kezdete. A nagyböjti idő kegyelmi idő, a lelki gyakorlatozásunk ideje! A modern ember edzi a testét, de mi van a lelkével? A sportolók nyilatkozzák, hogy a győzelmek, az eredmények lelki tényezők függvénye. Edzheti valaki a testét, ha lelkileg nincs azonos hullámhosszon. A testünk csak végrehajtja a lelki útmutatásunkat! Olvasom, hallom a sport területén, különösen a focival kapcsolatosan - elmélkedik erről az egész ország, 10 millió ember pontosan ért a focihoz - egyértelmű a megállapítás, hogy lelki tényezők vannak annak mélyén, hogy odajutott a labdarúgásunk, ahova. Nem is fog kiemelkedni, ha a lelki tényezők nem változnak.

Jön a nagyböjt, ez a lelki gyakorlatozás ideje!

Hamvazószerdán szigorú böjti nap van. A szigorú böjt azt jelenti, hogy ne együnk húst és a háromszori étkezésből egyszer lehet jóllakni. Nagyböjt péntekjein is tartóztassuk magunkat a hústól. Gyerekkoromra emlékszem, a nagymamámnak meg volt a heti főzési rendje. A hét folyamán egyszer volt húsos nap és egészen jól léteztünk. Nagyböjt minden pénteken a keresztutat lelkileg végigjárjuk este a szentmise előtt. Legyen jó nagyböjtje mindenkinek. Építjük a magyar életünket, a magyar életünk az egyéni életünk. Mindenki másnak az életét akarja építeni. Hagyjunk mindenkinek, hogy a maga életét ő építse, akár hogyan gondolkodik is. Mi a magunk életét építsük!

***Azt látom,
hogy alap nélküli életet akarunk
ragyogóvá tenni!***

Hol van szó önismereti kérdésekről? Hol van szó önnevelési kérdésekről? Hol van szó a családi nevelésről, iskolai nevelésről? Hol van szó egyáltalán a lelki nevelésről, lelki trenírozásról? Ez vallási kérdés! A vallást sikeresen lejáratják! Amit vallás nevében mondanak, írnak, - olvassák csak az újságokat – minden, ami a hittel, vallással, kereszténységgel, zsidósággal kapcsolatosan megjelenik az újságokban, azokra zúdul az ellenséges hang! Mit keres itt, ebben a világban a vallás, Isten... - e félék! Nekünk legyen ez a nagyböjt igazi lelki tréning! Isten segítsen mindenkit ebben!

***Hamvazószerdán este kezdjük el ezt az ünnepet!
Hamut szentelünk
és időbeliségünkre, véges életutunkra gondolunk!***